

denne Sag til Rigsdagen, især med den Skarphed, hvormed den her er bleven udtrykt, virkelig er den rette; men jeg mener, at her slet ikke er Anledning til at afgjøre dette Spørgsmaal ved denne Leilighed. Det er mig kjært, at det saavel fra begge Ministrene, der have talt idag, som fra vor, af denne Sag saa høit fortjente, Ordfører er indrømmet og vedgaaet i de allerstærkeste Udtryk, at det er ønskeligt, passende, forretningsmæssigt, at der kom en Slutningsindsstilling paa denne Forhandling, at der kom det, der gjentagende er blevet kaldet en Finale. Naar den ærede Premierminister, og, saavidt jeg husker, ogsaa Finanzministeren, har meent, at dette var uheldigt udtrykt ved Ordet Decharge, da skal jeg lade dette staae derhen; men det er ganske vist, at i alt Fald den Tanke, som begge de ærede Ministre, saavidt jeg mindes, have antydet at burde sættes istedetfor, neppe fortjener Billigelse, idetmindste ikke i det foreliggende Tilfælde. Det er sagt, navnlig af den høitagtede Premierminister, at det vilde være passende at tage en Beslutning tilsidst, hvorved man sagde, at i Genhold til det Anførte skal man saaledes erklærende Regnskabet for rigtigt aflagt. Dette vilde jeg nu for min Deel finde meget uheldigt og ovenikjøbet meget usandt, dersom det er Sandhed, hvad vi have sagt i vor Betænkning, og hvad Revisorerne have gjort gjældende; men hvad jeg derimod er aldeles tilbøjelig til at sige, og hvad jeg troer det vilde være urigtigt, ikke forretningsmæssigt at undlade at sige, det er, at Rigsdagen finder, at der i Genhold til alt det Anførte ikke bliver videre at erindre ved de præsterede Regnskaber, om man ellers vil kalde det Regnskaber. Jeg tvivler derfor ikke om, at denne Sag, efter hvad der her er foresaldet, vil blive gjort til Gjenstand for nærmere Overveielse i Udvalget, og man vil da vistnok finde paa at udtrykke sig saaledes, at man ikke faaer det Ord Decharge, der synes at mishage i saa forskellige Retninger, og i sig selv jo heller ikke er saa grumme rart et Ord, men at man faaer en Tanke udtrykt, hvorved den hele Forhandling forretningsmæssigt slutes, saa at den virkelig er tilendebragt, naar den har passeret begge Thing.

Ordføreren: Jeg troer, at jeg under hele denne Sags Forhandling ved Udførelsen af det Hverv, der blev mig paalagt, og om hvilket det maa være mig tilladt at sige, at af alle de Forretninger, der ikke „stride mod Lov og Gørlighed“, skulde det være det sidste, jeg havde valgt efter egen Smag, har givet de stærkeste Beviser paa, hvor nødtigt jeg vilde gaae ind paa en egentlig skarp dialektisk Udvikling af flere Meningsforskjelligheder, der meer end tilstrækkeligt ere komne frem. Det er ganske vist, at, havde jeg ikke i denne Henseende paalagt mig selv en meget stor Tilbageholdenhed, vilde min Opgave have været langt lettere og behageligere; men jeg maa dog ligeoverfor Premierministerens sidste Udtalelse gøre opmærksom paa, at man for det Første kan være kommen til Rigsdagen med den allerbedste Overbeviisning om, at det er Pligt imod Fædrelandet kraftigen at støtte det nærværende Ministerium, — en Overbeviisning, som jeg saameget lettere kan vedsende mig, som det er Gud og hver Mand vitteligt, at det ikke var i det Diemed, jeg lod mig vælge, og at man desuagtet kan betragte denne Sag som noget, der ligger udenfor de egentlige politiske Spørgsmaal. I saadanne skal jeg paalægge mig den allerstørste Selvfornægtelse; men hvor der er Tale om at revidere og decidere Regnskaber, der er der ikke Tale om en politisk Samvirken mellem Regjering og Rigsdag, men om Udførelsen af bestemte Opgaver, der ifølge deres egen begrebsmæssige Natur staae i en bestemt Modsetning til hinanden. Dette forudsikket, skal jeg paa mine, og jeg er overbevist om, paa Manges Vegne, tage den bestemte Reservation, at det er til Rigsdagen, at Regjeringen skal aflægge Regnskab, at det er Rigsdagen, som derom ifølge Grundloven har at fatte Beslutninger, som idetmindste med Hensyn til Spørgsmaalet om Ansvar eller Ikke-Ansvar utvivlsomt ere aldeles afgjørende. Jeg mener tillige, at der ogsaa indenfor dette Alternativ kan være mange andre Punkt, der kunne finde deres endelige Erledigelse. Med Hensyn til nogle af de gjorte Indstillinger, har Regjeringen ikke gjort den mindste Indvending, med Hensyn til andre er der gjort formelle Betænktheder gjældende, som dog,